

Uljasmaa

VEREN JA LUUN
VOIMA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

UJASMAA

VEREN JA LUUN VOIMA

SUOMENTANUT
JAAKKO KANKAANPÄÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
BRAVELANDS: BLOOD AND BONE

Copyright © 2018 by Working Partners Limited
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2018
Kuvitus © Owen Richardson 2018
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Jaakko Kankaanpää ja WSOY 2021

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44812-0
PAINETTU EU:SSA

Erityiskiitokset Gillian Philipille

Leopardimetsä

Pavaanisaari

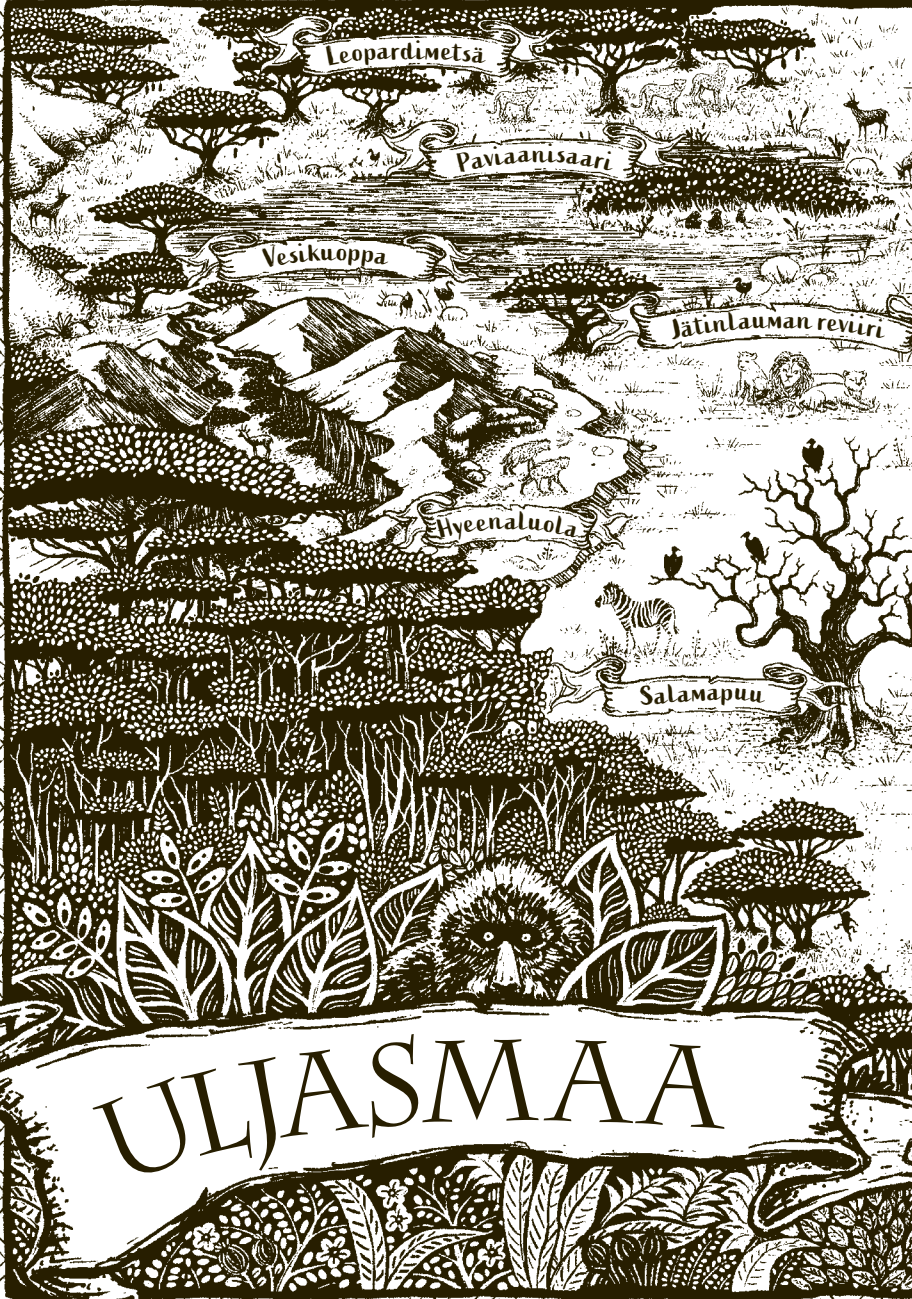
Vesikuoppa

Jätinlauman reviiri

Hyeenaluola

Salamapuu

ULJASMAA

Esi-isiemme tasanko

Laakso

Vuori

ESINÄYTÖS

Tuulenratsastajan leveiden mustien siipien alla puhaltava puuskainen ilmavirta heitti hänet pois tasapainosta. Hän siristi silmiään piiskaavaa sadetta vastaan, käänsi siivenkärkiään ja kaartoi suoraan päin raivoisaa tuulta.

”Pitäisi mennä suojaan”, huusi Mustasiipi hänen vierestään. Pilvistä välähti huumaavan valkoisena räjähtävä salama, ja sen pitkät haaraiset kynnet iskivät savannille kauas korppikotkien parven alapuolelle.

”Emme voi”, Tuulenratsastajan ääni rahisi. ”Meidän pitää saada pääskyt kiinni!”

Uusi häikäisevä salama valaisi taivaan, eikä Tuulenratsastaja tiennyt, oliko Mustasiipi kuullut hänen sanansa ukkosen ja sateen pauhulta. Hänelle oli arvoitus, miten pääskysel pysyivät lentämään suoraan myrskyyn; se teetti työtä jopa hänen omien lintujensa leveille, vahvoille siiville. Mutta siinä pienten

pääskysten parvi kuitenkin oli, aivan heidän edessään matkalla kohti pohjoista. Pääskysten oli selvästi vaikea pysyä kiilamaisessa muodostelmassaan, mutta heidän johtajansa kamppaili raivoavaa myrskyä vastaan sisukkaasti.

”Nopsasiipi!” Tuulenratsastaja raakkui. ”Nopsasiipi, odota!”

Pikkuruiset siiveniskut hellittivät hetkeksi, mutta sitten Nopsasiipi lennähti ylös Tuulenratsastajan luokse. Hänen kirkaissa silmissään näkyi kova ja päättäväinen katse.

”Mitä meidän pitäisi odottaa?” hän sirkutti. ”Tuulenratsastaja, jätä meidät rauhaan!”

”Suuri henki on palannut. Aivan varmasti”, Tuulenratsastaja huusi. Kaksi aivan eri kokoista lintua kiersi toistensa ympäri keskellä kaatosadetta. ”Ette saa hylätä Uljasmaata!”

”Suuri henki on itse hylännyt meidät”, pääskyjen johtaja pamautti vastaukseksi. ”Miksi me jäisimme tänne? Pohjoisessa maat lauhtuvat taas lämpimiksi ja rauhallisiksi. Sinne me kaipaamme. Kesä pakenee pohjoiseen, ja me menemme sen mukaan!”

Toinenkin pääsky erkani muodostelmasta kaartelemaan heidän ympärilleen. ”Tämä maa ei sovi meille!” hän visersi. ”Suuri henki ei nostaisi tällaista myrskyä tähän vuodenaikaan, ja siitä tietää, että Suuri henki on poissa! Pohjoisen maissa aurinko paistaa lempästi, ja voimme kasvattaa poikasemme rauhassa.”

”Te olette kiertolaisia, ymmärrän sen”, Tuulenratsastaja raakkui, ”mutta olette aina odottaneet Suuren emon merkkiä.” Pääskyjen palatessa taas muodostelmaan ja suunnatessa suoraan myrskyn kitaan hän korjasi kurssia päästäkseen heidän rinnalleen. ”Tämä vuosi on ollut outo ja hirvittävä, mutta Uljasmaa on yhä Uljasmaa.”

”Totta. Suuri emo on aina kertonut meille, milloin pitää muuttaa”, Nopsasiipi vastasi. ”Mutta entä tämä uusi Suuri isä? Hän ei ole sanonut mitään.”

”Hän ei ole antanut meille merkkiä”, toinen pääsky puuttui puheeseen. ”Joten me lähdemme, kun vielä voimme. Tämä maa ei sovi meille enää.”

”Ja kukapa tietää, tulemmeko koskaan takaisin”, Nopsasiipi sanoi katkerana. ”Katso mikä myrsky! Voitko tosiaan väittää, että tasapaino on palannut? Miksi me emme hylkäisi Suurta henkeä? Se on hylännyt meidät!”

Tuulenratsastaja jäi siivenkärkiään liikauttamalla leijumaan hetkeksi paikoillaan ja lähti sitten kaartamaan alas laajassa spiraalissa. Tuuli raastoi hänen sulkiaan, sade pieksi hänen silmiään, mutta hän erotti silti allaan suuren, salamaniskun kärventämän puun. Valtava surun ja epäonnistumisen tunne ravisteli häntä paljon ankarammin kuin luonnoton sää.

Ainakin meidän pitää levätä. Siinä Mustasiipi oli oikeassa.

Hän kuuli Mustasiiven käheän rääkäisyn parven seurattessa häntä alas myrskyn tuiverruksen halki. ”Tuulenratsastaja, sinä teit kaiken, mitä voit.”

”Teinkö tosiaan?” Tuulenratsastajan olo oli ontto ja oudon voimaton. ”Silti en pystynyt pysäyttämään heitä. Nopsasiipi ja hänen parvensa lähtevät. Minä olen pettänyt Suuren hengen.”

Salamapuun haljennut runko kiilsii mustana sateesta, ja sen kolme vänkyräistä haaraa kynsivät taivasta. Äkkiä Tuulenratsastaja olisi halunnut vain tuntea tukevan oksan kourissaan, puristaa sen otteeseensa, vetää päänsä hartioiden suojaan ja lepuuttaa väsyneitä lihaksiaan. Hän levitti siipensä ja hidasti vauhtiaan niitä kääntämällä.

Ja samassa taivas räjähti täyteen valkoisena hehkuvaa kirkkautta, ja silmänräpäyksen ajan jokainen pilvi ja heinänkorsi loisti häikäisevässä hopeisessa hohteessa.

Paineaalto paiskasi Tuulenratsastajan taaksepäin; hänen siipensä osui toisen linnun siipeen, ja hetkeksi koko parvi joutui sekasorron valtaan. Linnut pieksivät kiivaasti siivillään, ja heidän äänensä nousivat hätääntyneeksi, epäsointuiseksi rääkäisyjen kuoroksi. Tuulenratsastajan oikaistessa lentonsa hänen sieraimiinsa tunkeutui kitkerä palaneen katku. Sateeseen sekoittui mustaa savua ja valkoista tuhkaa. Salamapuu oli hulmahtanut kipinöitä syökseviin liekkeihin.

Tuli on niin lähellä, että se kärventää siipeni. Ja muu parvi...

”Maahan!” Hänen äänensä oli pelosta käheä.

Korppikotkat laskeutuivat yksi kerrallaan, taittelivat siipensä, läiskyttivät niitä ja lähtivät sitten hyppimiään saadakseen kynsillään otteen likomärstä maasta ja liukkaasta kalliosta. Tuulenratsastaja tajusi huohottavansa.

Sadevesi valui noroina pitkin korppikotkien kärventyneitä sulkia, kun ne toisiaan vasten painautuneina katselivat palavaa Salamapuuta.

”Tämä on enne”, Mustasiipi kuiskasi.

”Niin on”, Tuulenratsastaja raakkui. Synkät aavistukset valtasivat hänet, kun hän katseli roihuavia liekkejä. ”Niin se totta tosiaan on. Suuret vaarat odottavat meitä.”

”Jälleen kerran”, Mustasiipi vastasi ja sulki silmänsä.

”Meidän pitää suojautua metsään”, Tuulenratsastaja jatkoi järkytyksestä lattealla äänellä. ”Tulkaa mukaan, parveni.”

Hän levitti taas siipensä ja nousi vaivalloisesti lentoon Mustasiipi rinnallaan. Matka puiden siimekseen oli lyhyt eikä

heidän tarvinnut nousta korkealle, mutta sitten hän oli lennon jäljiltä lopen uupunut. Hän laskeutui huterasti lehvästöön, puristi oksan kouriinsa ja kääntyi katsomaan Salamapuuta, joka suitsi yhä liekkejä ylös kohti vettä syytävää taivasta.

Suuri henki, minä tiedän, että olet kanssamme. Minä tiedän sen.

Hän veti surkeana päänsä siiven suojaan ja sulki silmänsä.

Luotan sinuun yhä. Varjele meitä kaikilta vaaroilta, jotka meitä lähestyvät. Varjele Uljasmaata...

LUKU 1

Taivas Talsijan keuhkoissa poltteli ja hänen harmaa nahkansa oli niin märkä, että se näytti melkein mustalta. Hänen jalkansa tuntuivat voimattomilta, ja hänen yleensä niin vahvat ja tukevat jalkapohjansa liukastelivat liejussa, kun hän rymisteli metsän halki. Hän pelkäsi lipeävänsä ja rojahtavansa maahan hetkellä millä hyvänsä.

Silti nuori norsunaaras ei voinut pysähtyä. Oksat piiskasivat hänen silmiään, korviaan ja kärsäänsä, ja hän oli kompastua vasta pudonneeseen makkarapuun oksaan, mutta siitä huolimatta hän työntyi eteenpäin, koska voima, jota hän ei kunnolla ymmärtänyt, vaati sitä häneltä.

Minun täytyy päästä sinne.

Minne?

En tiedä, mutta minun täytyy!

Äkkiä sankka kasvillisuus päättyi, ja Taivas kompuroi pie-

nelle aukiolle. Latvusten yllä leimahtavan salaman valossa hän näki, mitä aukiolla oli meneillään, ja kauhun huuto pyrki ulos hänen kurkustaan.

Siellä seisoj joukko paviaaneja hännät suorina, hampaat raivosta paljastuneina. Piirin keskellä ärhenteli nuori harjaton leijona uhkaavan näköisesti jonkun maassa makaavan yläpuolella. Leijona paviaanien seurassa ei enää järkyttänyt Taivasta – ei sen jälkeen, mitä viime kausien mittaan oli tapahtunut – mutta leijonan ilme järkytti.

Tuo on Peloton! Tähtien pentu! Mutta häntä tuskin tuntee.

Pelottoman alla makasi yksi paviaaneista verisenä ja kauhuissaan. Leijonan kita oli auki, kuola valui hänen huuliltaan, hänen pitkät hampaansa näkyivät selvästi ja meripihkankeltaisissa silmissä loisti tappamisen raivo.

”Sinä petit meidät!” Peloton karjui paviaanille. Taivas hätähti tajutessaan, kuka maassa makasi – siinä oli Oka Keski-lehti Kirkasmetsän laumasta.

Hänen sisuksiaan väänsi. Nämä kaksi, leijona ja paviaani, olivat olleet hyviä ystäviä. Ja nyt Oka makasi avuttomana maassa Pelottoman kidan armoilla.

Uljasmaassa kaikki tuntuu menneen rikki, Taivas ajatteli. Hän kohotti kärsäänsä.

”Seis!” Hänen äänensä kaikui aukiolla.

Paviaanit käännähtivät häntä kohti kauhusta jähmettyneinä, mutta Peloton ei edes kohottanut katsettaan. Hän mulkoili vain vankiaan raivoisan päättäväisenä. ”Kuole, petturi!”

Taivas tiesi, ettei hänellä ollut valinnanvaraa. Hän hyökkäsi.

Paviaanit hajaantuivat pakokauhun vallassa, varoituksiaan kirkuen ja rääkyen – joten ketään ei jäänyt hänen tielleen. Pelo-

ton syöksähti kohti Okan kurkkua, mutta ennen kuin hänen tappavat hampaansa ehtivät puretua lihaan, Taivas törmäsi suoraan hänen kylkeensä, otsa vasten lapaluuta.

Peloton lensi kaaressa aukion poikki. Hän paiskautui viikunapuun vänkyräiseen runkoon ja lysähti hervottomana maahan.

Hetken Taivas tuijotti hervotonta leijonaa helpotuksesta huohottaen, vaikka hänen verensä olikin hyytyä, kun hän tajusi, mitä oli tehnyt. Hänen jalkojensa juuressa Oka Keski-lehti vinkaisi ja nousi kädylle.

”Taivas! Voi kiitos!” Oka sanoi käheällä äänellä.

Taivas ei voinut vastata. Hurja tarmonpuuska oli kulunut loppuun, ja hän horjui aukion poikki sinne, missä Peloton Jalonlauma makasi liikkumatta sateessa.

Voi Suuri henki, anna hänen olla elossa!

Hän laski kärsänsä Pelottoman kellanruskealle kyljelle – ja äkkiä hän ei ollut enää Taivas Talsija, viimeisen Suuren emon tyttärentytär: hän oli pieni leijonanpentu ja telmi häntä pysytyssä tasangolla kauniin naarasleijonan perässä. *Nimeni on Nopsapentu. Isäni on Jalo Jalonlaumasta.*

Taivas hätkähti ja veti kärsänsä pois. Hänen sydämensä hakasi kipeästi rinnassa. Hän seisoi pitkään hyvin hiljaa, kunnes näyn aiheuttama huimaus hellitti. Hän alkoi tottua uuteen lahjaansa – kykyyn nähdä kaikkien niiden olentojen muistoihin, joita kosketti. Se hermostutti häntä, mutta ainakin se todisti, että Peloton oli yhä elossa.

Nuori paviaani Oka oli tullut hänen viereensä. Oka istui kyykyssä paksujen jalkojensa varassa ja katseli huolissaan leijonaa, joka oli kerran ollut hänen ystävänsä. Verijuovat kirjoivat

hänen turkkiaan, ja hän näytti kurjalta ja rähjäiseltä taivaalta ryöppyvässä sateessa. Mutta hänkin jää henkiin, Taivas ajateli huojentuneena. Peloton ei ollut ehtinyt vahingoittaa häntä tappavasti.

”Voi Peloton”, Oka sanoi hiljaa, silmät kiinni. ”Ei se ollut hänen syynsä.”

”Mitä tapahtui?” Taivas kysyi. ”Miksi Peloton hyökkäsi sinun kimppuusi?”

”Piikki Latvalehti.” Tuska väärästi Okan piirteet. ”Hän kutuu nykyään itseään Suureksi isäksi.”

Musta murhe sulki Taivaan sisäänsä. Hetkeen hän ei päässyt liikkeelle. Silkan vääryyden tunne salpasi häneltä hengen ja sekoitti hänen ajatuksensa.

Okan ilme muuttui katkeraksi. ”Piikki käänsi Pelottoman minua vastaan. Ja kaikki muut myös. En voi syyttää Pelotonta tai laumaani. Piikki osaa olla hyvin vakuuttava.”

Taivas ei voinut uskoa Okan sanoja. *Onko Piikki Latvalehti Suuri isä? Eihän siinä ole mitään järkeä. Suuri henki on yhä minussa!*

Hän täyttyi uudesta päättäväisyydestä. Oli tapahtunut paljon pahaa, ja hänen oli tehtävä sille jotakin.

”Meidän pitää lähteä”, hän sanoi Okalle synkästi. ”Pelotonta on turha murehtia, hänellä ei ole hätää. Pari kylkiluuta taisi murtua, mutta hän toipuu kyllä. Meille taas käy huonommin – jos jäämme tänne. Paviaanit keräävät rohkeutensa, ja sitten he tulevat takaisin.”

Oka nousi väristen kaikkien neljän raajansa varaan. Ennen kuin hän ehti väittää vastaan, Taivas oli jo kietonut kärsänsä hänen ympärilleen ja nostanut hänet hartioilleen.

Ja äkkiä sadetta ei enää ollut.

Auringonpaiste siilautui laikkuna lehvästön läpi ja lämmitti häntä, kun hän istui parhaan tietämänsä eebenpuun oksalla. Hän upotti hampaansa herkulliseen, tuoksuvaan mangoon. Hän toivoi, että Marja olisi hänen kanssaan ja he voisivat syödä sen yhdessä.

Taivas ravisteli itseään ankarasti karkottaakseen näyn mielestään. ”Pidä kiinni, nyt mennään!”

Heti tuntiessaan Okan kypälien tarttuvan korviinsa hän lähti ravaamaan metsän halki. Oksia napsahteli poikki ja lehtiä varisi pensaista heidän ympärilleen. Jälkiä ei voinut olla jättämättä, mutta myrsky riehui yhä, ja hyvällä onnella sade suojaisi heidän pakoaan. Vaara ei vielä ollut ohi, joten Taivas piti yllä niin hyvää vauhtia kuin petollinen kamara suinkin salli.

Mutta vaikka hän olisi juossut kuinka kovaa, hän ei päässyt pakoon muistoja, jotka virtasivat häneen Okan kosketuksen kautta. *Paviaani, jolla oli suuret, lempeät silmät ja kultaisia raitoja turkissaan, istui hänen vieressään eebenpuun oksalla ja hymyili ujosti, kun hän tarjosi mangon puolikasta.*

”Vielä me olemme yhdessä”, Marja sanoi hiljaa. ”Tiedän, että päädymme samanarvoisiksi asemaltamme. Tunnen sen luissani. Meidät on tarkoitettu yhteen.”

Okan sydän tuntui olevan melkein liian täynnä rakkautta. ”Minäkin tiedän sen...”

Taivas haukkoi henkeään. *Tuota muistoa ei ole tarkoitettu muille!* Hän puri hampaansa yhteen ja puski kaatosateen halki ajattelematta muuta kuin minne seuraavaksi laskisi jalkansa.

Kun hänestä tuntui, että oli turvallista pysähtyä, taivaalle teki tuloaan surkean harmaa aamunkoi. Uupunut Oka nuok-

kui hänen niskassaan, mutta hän herätti matkustajansa kärsän kärjellä.

Nuori paviaani kapusi alas kuraiseen maahan, pyyhki vettä silmistään ja katseli räpytellen varjoisalle aukiolle. ”Missä me olemme?”

”Me olemme turvassa. Toistaiseksi.” Taivas lysähti huohottaen maahan. ”Ja täällä me voimme puhua. Kerro kaikki. En voi uskoa, että Peloton yritti tappaa sinut.”

”Ja ilman sinua hän olisi myös onnistunut.” Okaa puistatti. ”Mutta en silti voi syyttää häntä siitä.”

”Käskikö teidän latvalehtenne hänen tehdä niin?” Taivas pudisti ihmeissään päätään.

”Se on pitkä ja kauhea tarina. Mutta hän on onnistunut sekoittamaan kaikkien pään. Kai sinä tiedät, miten hän pääsi latvalehdeksi? Tappamalla kaksi edellistä. Kaarnan ja Madon.”

Taivas ei voinut kuin tuijottaa häntä. ”Eihän se voi olla –”

”Kyllä vain”, Oka sanoi. ”Minä sain sen selville ja nousin häntä vastaan. Hän on yrittänyt päästä minusta eroon siitä lähtien. Eilen illalla pelkäsin, että hän lopulta onnistuisi.”

Taivaan oli vaikea uskoa korviaan. ”Ja nyt hän siis väittää olevansa Suuri isä? Entä Paksunahka?”

”Mennyttä”, Oka sanoi. ”Piikki ei tarvinnut häntä enää, joten hän käänsi muut eläimet häntä vastaan. Eikä siinä vielä ole suinkaan kaikki.” Oka katseli Taivasta pohjattoman surullisena ja myötätuntoisena. ”Paksunahka tappoi isoemosi, jotta pääsisi Suureksi isäksi – sen tietävät nyt Uljasmaassa kaikki. Mutta hän ei keksinyt sitä itse. Sen takana oli –”

”Piikki”, Taivas sanoi käheällä äänellä.

Oka oli hetken hiljaa. Sitten hän nyökkäsi. ”Hän on kuin hämähäkki. Punoo verkkojaan ja vangitsee meidät kaikki niihin.”

Taivas heilautti korviaan, mutta ei epäuskon merkiksi. Poltava, voimaton viha kuohui hänen suonissaan. ”Piikki Latvalehti tapatti Suuren emon.”

”Se on totta. Otan osaa. Otan osaa todella kovasti.” Oka kurkotti Taivaan etujalan suuntaan, mutta Taivas väisti lohduttavan eleen välttääkseen kosketusta. ”Suuren emon menetys oli ankara isku meille kaikille. Mutta etenkin sinulle. Ja että hänelle tehtiin niin ennen kuin hän ehti luovuttaa Suuren hengen eteenpäin. Se on pahuutta.”

”Niin on, totta tosiaan.” Taivas tunsi raivonsa yltyvän. ”Piikki on saatava siitä vastuuseen. Meidän pitää panna hänet vastaamaan siitä. Se, mitä hän teki – hän ei pelkästään rikkonut lakia. Minusta tuntuu, että koko Uljasmaa on nyt rikki.”

”Siksi hänestä on päästävä eroon”, Oka murisi.

”Totta.” Taivaan viha muuttui hurjaksi päättäväisyydeksi. ”Piikki on ajettava maanpakoon kauas Uljasmaasta.”

Okan huulet vetäytyivät pois hampaiden päätä. Hän katsoi Taivasta suoraan silmiin. ”En tarkoittanut maanpakoa”, hän sanoi hitaasti ja selkeästi.

Okan sanat tyynnyttivät Taivaan kiehuvan veren. Vastatesseen katseeseen Taivas tunsi äkillistä vakaata varmuutta, joka rauhoitti hänen jäsentensä vapinan.

”Ei. Ei käy. *Tapa vain elääksesi*, sanoo laki. Niin kuin tiedät. Me hoidamme Piikin Uljasmaan lain mukaan.”

”Hän itse ei noudata lakia!” Oka sanoi katkerana. ”Hän on jo rikkonut sitä lukemattomat kerrat. Miten hänet saisi noin vain lähtemään?”

Taivas laski kärsänsä ja puhalsi maahan jalkojensa väliin. ”Tuota noin... minun pitäisi kertoa yksi juttu. Minulle on tapahtunut jotain. Minulla on tehtävä.”

”Millainen tehtävä?”

Taivas veti syvään henkeä ja kohotti katseensa. ”Suuri henki”, hän sanoi vakavana. ”Minä kannan sitä. Se on minussa, minun sisälläni.”

Okan silmät levisivät ihmetyksestä, ja hetken hän näytti tyrmistyneeltä. ”Eli sinä olet... sinä olet siis uusi Suuri emo?”

”En ole”, Taivas sanoi kiireesti. ”En ole. Minun tehtäväni on löytää uusi Suuri vanhempi ja antaa Henki hänelle.” Hän käänsi katseensa pois. ”Tiedän, että se kuulostaa hullulta.”

Okan kuono vetäytyi mietteliäseen mutruun. Viimein hän nyökkäsi hitaasti.

”Taidan ymmärtää. Suuren hengen on pakko olla jossakin. Eikä se varmasti ole Piikissä.”

Taivaan ääni synkkeni. ”Piikki on onnistunut petkuttamaan kaikkia eläimiä, mutta siihen tulee muutos, kun oikea Suuri vanhempi saapuu. Hän saa ansionsa mukaan, kun eläimet ajavat hänet maanpakoon, eikä kenenkään tarvitse rikkoa lakia.”

Oka katseli nuorta norsuystävänsä lumoutuneena ja raapi kuonossaan olevaa haavaa. Hetkeen hän ei tuntunut löytävän sanoja. Lopulta hän kysyi. ”Miltä se tuntuu? Suuri henki siis?”

”Sitä on vaikea selittää.” Taivasta alkoi äkkiä ujostuttaa. ”Se on kuin – kuin voima, joka on minun luissani ja nahassani ja veressäni. Mutta se on eri asia kuin minä itse. Luulisin...” Hän muisti epätoivoisen juoksunsa, miten hänellä oli ollut pakottava tarve rymistellä metsän halki, vaikka hän ei ollut tiennyt,

mitä perillä löytäisi. ”Luulen, että Suuri henki johdatti minut äsken sinun luoksesi. Se varmaankin tiesi, että siellä aiottiin rikkoa lakia.”

Oka laskeutui istumaan kyykkyyyn ja katseli häntä yhä. ”Siinä tapauksessa olen yhtä kiitollinen Suurelle hengelle kuin sinulle”, hän sanoi hiljaa. ”Se tosiaan tietää kaiken.”

Taivas nyökkäsi ääneti ja hämmensi liejua kärsällään. Viimein hän kohotti katseensa.

”Mutta... Uljasmaa on valtavan suuri. Jossain on varmasti eläin, josta on tarkoitus tulla uusi Suuri vanhempi – minun täytyy löytää hänet, enkä tiedä yhtään, mistä pitäisi etsiä.”

”Älä sinä siitä huoli. Jos Suuri henki toi sinut minun luokseni, se johdattaa sinut myös uuden Suuren vanhemman luokse. Ihan varmasti.”

Hänen sanoistaan Taivaan mieli keveni. Suuri henki luotti häneen. Nyt hänen oli puolestaan luotettava Suureen henkeen.

Metsästä kuului katkeavan oksan rasahdus. Taivas hätkähti ja käänsi korvansa sitä kohti. ”Olemme olleet täällä jo liian kauan”, hän sanoi Okalle. ”Sinun pitää lähteä pakoon. Piikki varmaankin etsii sinua.”

”Tiedän”, Oka sanoi hiljaa. ”Hän ei luovuta helpolla. Kun hän tietää, mitä haluaa, hän vain ojentaa kätensä ja ottaa sen.” Oka ravisteli itseään niin että vesi pärskyi turkista ja hymyili sitten leveästi. ”Mutta sinua tulee ikävä. Kiitos vielä kerran, Taivas Talsija. Olen sinulle henkeni velkaa. Onnea matkaan.”

Taivas katseli, miten Oka kääntyi ja loikki metsään. Ensin nuori paviaani liikkui hitaasti, hyppäsi sitten matalalle oksalle, kapusi ylemmäs ja oli poissa.

Taivas seiso hiljaa, kunnes lehtien kahina ja rapina vaimeni kokonaan ja Oka oli varmasti poissa. Hän ravisti korviaan ja puhalsi pitkän henkäyksen kärsän kautta. Ainakin Oka oli nyt turvassa.

Ja minunkin on aika lähteä – ennen kuin Piikki iskee jälleen.

NORSU,

jolla on ainutlaatuinen lahja.

LEIJONA,

jolla on vaarallinen tavoite.

PAVIAANI,

joka tietää kauhean totuuden.

Uljasmaan eläimiä johtaa nyt murhaaja.
Löytävätkö Taivas, Oka ja Peloton toisensa
– ja keinon, jolla hirveä johtaja selätetään?

”Syviä henkilöihahmoja, monipolvinen juoni,
rikasta mytologiaa ja huikeita maisemia.

Villi ja valloittava.”

Kirkus Reviews

KUULE SAVANNIN KUTSU

Lue myös sarjan
aiemmat osat:

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44812-0

Pääillyksen kuvitus Owen Richardson